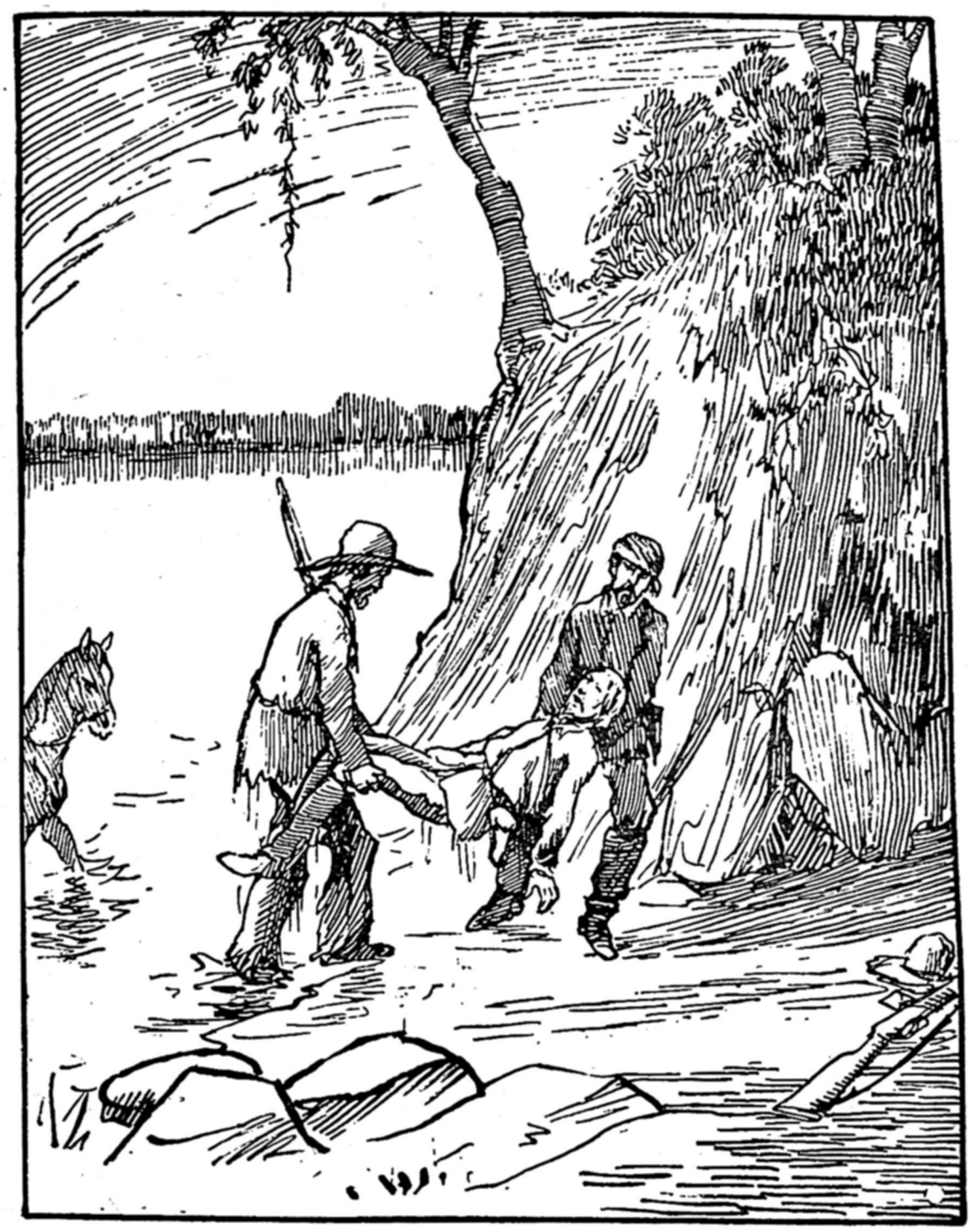

De jagers namen den man in hunne armen (Blz. 460)

In het tijdvak, toen het hier door ons verhaalde plaats greep, werd deze landstreek schaars door den voet der blanken betreden, en was zij nog geheel in de macht der Indianen, die haar in alle richtingen doorkruisten, en het vrije bezit dezer onmetelijke woestijnen alleen deelden met enkele jagers en strikkenleggers, hetzij Mestiezen of Canadeezen.

Bij hun vertrek naar de nieuwe volksplanting, waren zij door hunne vrienden gewaarschuwd, en werd hun zelfs geraden, zich niet met zulk een kleine karavaan in de eenzame wildernis te wagen, maar liever te wachten op de komst van meerdere landverhuizers, die zich weldra ten getalle van vijftig of zestig man zouden vereenigen, ten einde naar dezelfde streek op weg te gaan, wanneer zij den Indianen ontzag genoeg konden inboezemen, om veilig en ongestoord de plaats hunner bestemming te bereiken.

Het hoofd der emigrantenfamilie was een oud gediende uit den Mexikaanschen vrijheidsoorlog, bezield met leeuwenmoed en met een echt Saxische stijfhoofdigheid.

Het eenige dus dat hij op de bekomene waarschuwing ten antwoord gaf was, dat hij zich met zijne vijf knechten ruim in staat gevoelde, de vijanden het hoofd te bieden, en dat hij zijne gekochte eigendommen zou bereiken zonder gevaar of tegenstand.

Hij maakte dus zijne toebereidsels als een man, die eenmaal zijn besluit genomen heeft, van geen uitstel meer weet en vertrok ondanks

de afkeuring zijner vrienden, die hem onheilen voorspelden.

Intusschen gingen de eerste dagen zijner reis tamelijk rustig voorbij en gebeurde er niets, dat deze sombere voorspellingen scheen te rechtvaardigen.

De landverhuizers trokken ongehinderd voort door eene heerlijke streek, zonder dat zich een enkele Indiaan liet zien.

De Amerikanen zijn lieden, die zeer gemakkelijk van de uiterste voorzichtigheid tot het volst en vermetelst vertrouwen overslaan en aanvankelijk werden zij hierin niet teleurgesteld.

Terwijl zij dus van dag tot dag voorttrokken, zonder dat de minste tegenspoed of hindernis hun tocht belemmerde, begonnen zij om de vrees hunner vrienden te lachen en met het onzichtbaar gevaar te spotten.

Allengs verslapten zij in hunne waakzaamheid, verzuimden de noodige voorzorgen om zich tegen overrompelingen te verzekeren, en verlangden bijna een troep Roodhuiden te ontmoeten, ten einde hun de kracht hunner wapens eens te doen gevoelen.

Zoo gingen de zaken ongeveer twee maanden lang, en waren de emigranten niet verder dan tien dagmarschen van het oord hunner bestemming verwijderd, dat zij reeds staat maakten ongestoord in bezit te zullen nemen.

Zij dachten niet langer aan de Indianen, en als zij er des avonds bij hunne bivakvuren, eer zij zich ter ruste begaven, soms over zaten te keuvelen, was het alleen schertsenderwijs, of om zich over de bespottelijke vrees hunner vrienden vroolijk te maken, die zich van de aanvallen der Roodhuiden in de prairiën zulke overdreven denkbeelden hadden gevormd.

Op zekeren avond, na een vermoeienden dag, had de kleine karavaan zich ter ruste gelegd, na twee der hunnen rondom het kamp op schildwacht te hebben gezet, meer uit gewoonte en om hun geweten gerust te stellen, of om tegen de wilde dieren te waken, dan wel om andere redenen.

De schildwachten, reeds gewoon, nimmer gestoord te worden, en op hunne beurt moede van den langen dagmarsch, waakten wel is waar een poos en staarden onverschillig in het rond, of keken op naar de sterren, maar allengskens werden hunne oogleden door slaap bezwaard, en weldra waren zij ook ingedommeld.

Hun ontwaken zou des te verschrikkelijker zijn.

Tegen middernacht slopen er een vijftigtal Kamantsjen als duivels door de duisternis, drongen tot het kamp door, beklommen de half voltooide verschansing, en eer de Amerikanen tijd hadden hunne wapens te grijpen of aan verdediging te denken, waren zij allen reeds vastgekneveld.

Nu volgde er een van die jammerlijke tooneelen van natuurmenschelijke wreedheid, waarmede de Indianen destijds de emigranten poogden af te schrikken zich in de prairiën te vestigen, en wier gruwzaamheid nauwelijks eene beknopte beschrijving gedoogt.

Cassa bereidde den rampzaligen moord, als wij het nog dien zachteren naam mogen geven, met eene koelbloedigheid en wreedheid zonder voorbeeld.

Het hoofd der karavaan en zijne vijf knechten werden naakt uitgeschud, aan boomen gebonden, gegeeseld en gemarteld, terwijl de twee jonge knapen voor hunne oogen bij een langzaam vuur letterlijk levend werden gebraden.

De moeder, half uitzinnig van schrik, vluchtte met haar dochtertje in de armen.

Na een eind ver geloopen te hebben, begon de kracht haar te begeven, en viel zij bewusteloos ter aarde.

De Indianen hadden haar weldra gevonden en meenende dat zij dood was, achtten zij het der moeite niet waard haar te scalpeeren, maar zij ontnamen haar het kind, dat zij nog in de armen gekneld hield.

Dat kind werd bij Cassa gebracht.

— Wat moeten wij daarmede doen? vroeg de Indiaan die het hem voorhield.

— Naar het vuur ermeê! was het korte antwoord.

De Indiaan stelde zich ongevoelig in beweging om de ontvangen order uit te voeren.

— Houd op! riep de vader met een hartverscheurende stem, dood dit onnoozele schaap niet op zulk eene gruwzame wijze, is het u niet genoeg dat gij ons zoo wreedaardig foltert?

De Kamantsje stond een oogenblik besluiteloos en wierp een vragenden blik naar zijn overste.

Deze bedacht zich een poos.

— Wacht, zeide hij het hoofd opheffend en zich tot den emigrant wendende, gij verlangt dat uwe dochter blijft leven, niet waar?

— Ja! antwoordde de vader.

— Goed, zeide hij, dan zal ik u haar leven verkoopen.

De Amerikaan beefde reeds bij dit voorstel.

— Op welke voorwaarde? vroeg hij.

— Luister! hervatte de gruwzame Cassa; en met nadruk op ieder syllabe, terwijl hij den ongelukkigen vader een doorborenden blik toewierp, die hem het merg in het gebeente deed verstijven, zeide hij hem:

— Ziehier mijne voorwaarden: Ik ben meester van u allen, gij zijt mijne vijanden, ge zijt roovers en indringers in mijn land, uw leven behoort mij toe, ik kan het dus verlengen of verkorten, naar goedvinden, zonder dat gij er u kunt tegen verzetten.

En met een satanschen glimlach vervolgde hij:

— Intusschen, ik weet niet waarom, maar ik ben vandaag bijzonder barmhartig, uw kind zal leven. Houd echter een zaak in gedachten, namelijk dit: welke foltering ik u ook doe ondergaan, welke pijn gij ook gevoelen moogt, op den eersten kreet van smart dien gij laat hooren, zal uw dochtertje worden gewurgd. Het staat dus aan u haar te redden, zoo gij zwijgen kunt.

— Ik neem het aan, antwoordde de emigrant, ik geef niets om de vreeselijkste pijn, als gij mijn kind slechts het leven laat.

Een sombere grijnslach speelde op de lippen van het opperhoofd.

— Nog een woord, hervatte de emigrant.

— Spreek.

— Sta mij een genot toe, laat mij het arme wicht kussen, eer ik sterf.

— Geef hem het kind! klonk het bevel van Cassa.

De Indiaan hield den emigrant het kind voor.

Het onnoozele schaap, als begreep het alles wat er plaats had, strengelde haar vader de armpjes om den hals onder luid geween.

De ongelukkige vader, aan al zijne leden gebonden, kon het alleen met zijne lippen liefkozen, en kuste zijn dochtertje alsof hij haar zijn laatsten levensadem wilde instorten.

Dit schouwspel had iets plechtigs en ijzingwekkends, dat zelfs sommige Roodhuiden deed sidderen.

De vijf mannen, naakt aan boomen gebonden, de twee knapen, die voor de gloeiende kolen lagen te krimpen en te kermen, de gevoellooze Indianen, die het aanstaarden, verlicht door den somberen, heilloozen gloed van het martelvuur, vormden hier het ontzettendste tafereel dat zich ooit de wildste verbeelding had kunnen schilderen.

— Het is genoeg, riep Cassa.

— Nog een gift, een laatste aandenken, zuchtte de vader.

Het opperhoofd haalde de schouders op.

— Waartoe zou het dienen? zeide hij.

— Om mij den dood te verzachten dien gij mij hebt toegedacht.

— Maak het kort, wat wilt ge nog?

— Ontneem mij dezen oorring en hang dien, met een vlok van mijne haren, om den hals van mijn kind.

— Is dit alles?

— Alles!

— Het zij zoo.

Het opperhoofd trad naar den emigrant, nam een ring uit het rechteroor, sneed met zijn mes een vlok uit zijne haren en hem toen met een bitteren lach aanziende, zeide hij:

— Luister, gij en uwe metgezellen zullen levend gevild worden en uit een stuk van uwe huid zal ik den zak en het snoer maken waarmede uwe haren en den oorring aan den hals van uw kind zullen gedragen worden. Gij ziet, ik ben edelmoedig, ik sta u meer toe dan gij mij vraagt. Denk intusschen aan onze voorwaarden.

De emigrant schoot hem een verachtelijken blik toe.

— Houd uwe beloften gelijk ik de mijne zal weten te houden, beul. Begin uwe marteling, ge zult zien hoe een man sterft.

De zaken liepen onverbiddelijk af, gelijk zij besproken waren.

De emigrant en zijne knechten werden levend gevild, voor de oogen der twee arme knapen die aan de voeten lagen te braden en langzaam door de vlammen verteerd werden.

De Amerikaan onderging zijn straf met een moed, die het opperhoofd, zijns ondanks, bewonderde. Geen enkele kreet, klacht of zucht ontsnapte aan zijne bloedende borst, hij was als van graniet.

Toen de huid geheel was afgestroopt naderde hem Cassa; de ongelukkige leefde nog.

— Gij zijt een man, zeide hij, sterf gerust. Ik zal de belofte houden die ik u gedaan heb.

De uitvoering van het gruwzaam vonnis had eenige uren geduurd. De Roodhuiden plunderden en roofden alles wat de Amerikanen bezeten hadden. Wat zij niet konden meenemen of waard achtten, werd verbrand.

Cassa kwam stipt de beloften na die hij zijn slachtoffer gedaan had.

Gelijk hij hem gezegd had bereidde hij een stuk van de huid en maakte er eigenhandig een beurs van, waarin hij de haarlok en den oorring plaatste en ze toen het kind om den hals hing aan een riempje mede uit de huid van haren vader gemaakt.

HOOFDSTUK X

HOE HET TOEVAL VIER ONZER VRIENDEN BIJEENBRACHT

Het was een woudreus, die hoog boven de andere boomen zijn dikke takken had kunnen uitspreiden en vrij in de lucht zijn bladeren laten groeien, die dicht bij elkaar als een gordijn rond hem vormden.

De morgen was pas in de heldere lucht opgedaagd en het was reeds danig warm.

In de kruin van den boom was het frisch, achter het bladergewelf, en de twee mannen, die er eene slaapplaats hadden gezocht, ronkten tegen malkander op.

Ze lagen uitgestrekt op een viertal knoestige takken, tegen den stam, zoodat ze zich konden omdraaien zonder te vallen. Misschien was het geen bed van dons, maar hun lichamen hadden reeds veel harder legersteden gekend en ze sliepen dat het een aard had.

Een hunner opende de oogen en keek rond, zonder de geringste verbazing te laten blijken.

Hij was waarschijnlijk reeds dikwerf in zulk een slaapkamer wakker geworden.

Op de knieën kroop hij wat verder op een der takken en ging er zitten.

— He, Jan, riep hij. He, slaapkop! Het licht dringt reeds door de gordijnen der vensters.

De andere snorkte rustig zijn lied voort.

Zijn maat brak een langen twijg van een der takken en streek met het uiteinde over de wangen van den slaper, in zijn neusgaten en in zijn oor kittelend...

Een luid geknor liet zich hooren en de geplaagde keerde zich op zijn zijde, het gelaat naar den stam gewend.

— Zoudt ge niet uit uw kamer vallen! kreet zijn gezel.

Hij kroop terug en schudde den slaper een paar malen heftig bij den schouder.

Deze knorde weer luid, maar was dezen keer uit den slaap gewekt.

Met open oogen draaide hij het hoofd om en keek zijnen maat aan.

— Wat hebt ge noodig, Kobe?

— Een pot koffie, brood, boter, melk en eenige klontjes suiker, als het zijn kan. Kijk eens in de kast...

De andere was nu ook op een tak gaan zitten.

— Als ik een tooverheks was, zoo sprak hij, zou dat allemaal spoedig klaar staan.

— Maar gij zijt geen tooverheks!

— Het is waar en wie weet of wij vandaag, iets meer zullen te eten krijgen dan gister en dat was zeer weinig!

— Het laatste stukje hard maïsbrood, dat wij van de zwervende Indianen gekregen hadden.

— Ik geloof dat wij in dit woud zullen moeten omkomen van honger.

— En dan hebben ze mij wijsgemaakt vóór ik naar Mexico vertrok, dat er hier in het wild allerlei fijn fruit groeide, dat ge maar voor 't pakken hadt als ge er goesting toe hadt!

— Dat is zoo.

— Hoe, het is zoo?

— Ja, er is hier veel fruit.

— Waar?

— Ja, dat weet ik niet.

Zijn makker keek hem doordringend aan.

— Zijt gij gek aan 't worden! kreet hij.

— Gij hebt toch zoowel als ik op de markte...

— Houd uwen bek! Het is thans het oogenblik niet om iemand voor den aap te houden! Mijn beer grolt dat ge 't een uur ver kunt hooren... Ik heb lust om in deze zachte, glimmende bladeren te bijten... God weet hoe lekker ze misschien zijn!

— Blijf er af, want er groeit hier veel dat giftig is en ge zoudt er uw leven bij kunnen inschieten.

— Als ik wist dat het zonder pijn of smart zou gaan, ik speelde zoo'n heel blad binnen! Het moet in den hemel beter zijn dan hier.

— Ja, een schotel rijstpap met suiker bollen zou mij nu ook wel smaken... Maar, zijt ge wel zeker dat ge in den hemel zult komen? Ge hebt in Mexico al een heelen hoop menschen gedood...

— Tegen mijn goesting.

— Ja, tegen deze van die Mexicanen waarschijnlijk ook... Willen wij naar beneden gaan? Wij loopen daar toch meer kans iets onder den tand te krijgen dan hier op dezen boom.

— Als wij niet te ver moeten loopen, want ik geloof dat mijne beenen mij niet ver zullen kunnen dragen...

Rooie Kobe keek zijn gezel een stond aan en borst dan in snikken los.

— In het bosch, zoo hakkelde hij tusschen zijn tranen door, in dit bosch zullen wij doodgaan en ik zal mijn Trientje nooit wederzien.

— Als zij u daar zoo op een tak zag zitten bleeten als een klein kind, het meisje zou nooit meer naar u omzien... Zoo'n voddevent, zou ze zeggen. In den ouden tijd was het veel beter... Zoo vertelden ze het toch op de kelderval op 't Schelleken... Als ge dan in nood waart, kwam de duivel om uw ziel te koopen, en ge hadt dadelijk geld genoeg om heel Antwerpen te koopen en al de omliggende landen... En als ge slim genoeg waart kost gij op het laatste uwe ziel nog redden... Als de duivel nu eens wilde verschijnen, he, in dezen eik, ik...

Kobe sloeg het teeken des kruizes en riep:

— Zwijg, Jan, zwijg, gij gaat te ver...

— Ik heb honger en ben tot alles in staat om aan ons ellendig lot een einde te stellen!... Ik ga naar beneden.

Hij daalde van tak tot tak, kroop in een kleinen boom over en liet zich van den dunnen stam naar beneden glijden, gevolgd door Kobe.

— Het pad dat wij gisteren hebben gevolgd, naar de woningen der Indianen, loopt nog steeds voort. Langs hier moeten toch veel menschen zijn gekomen.

— Of beesten... Apen, miereneters, geplekte tijgers of andere leelijke schepsels... Ik geloof dat het pad nergens zal op uitloopen... En niemand ziet ge op den weg, om eens te vragen langs waar ge moet gaan...

— Ja, de keizer heeft vergeten in zijne bosschen eenige veldwachters te plaatsen, om aan de menschen den weg te wijzen!

— De keizer!... Het is zijne schuld dat wij hier in dat vervloekte woud ronddwalen...

— Ge hadt maar te Loenhout moeten blijven!... Met of zonder u zou hij ook wel in de gevangenis zijn geraakt...

— In de gevangenis?

— Ja, gij verstaat nog geen woord Mexicaansch zoo groot als het stadhuis... De Indianen hebben ons dat toch gezegd.

Na een tiental minuten gegaan te hebben, achter malkaar op het smalle wegeltje, tusschen de dikke bij elkaar staande boomen, waartusschen klein plantsoen groeide en allerlei lianen en klimplanten opschoten, bereikten de twee jongens een open plaats, waar de zon scheen en de zachte koelte van het woud in eene hevige warmte overging.

— Ze hebben hier de stoof aangestoken, zei Jan. Maar van koffiedrinken is nog geen spraak. Het is nog wat te vroeg...

— Hoort ge niets ratelen? vroeg Koke.

— Waar?

— Hier in het hout, aan onzen linker kant.

Jan had zijn pistool uit den gordel getrokken en den haan overgehaald.

— Ik wensch dat het eene wilde kat is, zei hij.

— Waarom?

— Als het eene wilde kat is, dan schiet ik ze neer en we kunnen konijn gereed maken! Maar, ik geloof dat gij het zult hooren ratelen in uwen buik...

Hij borg zijn pistool.

— Laat ons nu goed zoeken naar het pad, hier recht voor ons uit of me loopen weer verloren...

Wie onze twee jongens daar in het zonnelicht zou hebben zien staan, zou nooit gezegd hebben dat het twee soldaten waren in dienst van Zijne Majesteit den Keizer van Mexico.

Zij hadden meer weg van Mexicaansche baanstroopers, maar stroopers die in den laatsten tijd geen geluk in hunne ondernemingen op de groote baan hadden getroffen.

Hunne uniformen waren verhakkeld en verscheurd en door regen en zon ontkleurd; zulks was ook het geval voor hun wijden hoed geweest, die met hult en bulten en slaphangende kanten op hunne lange verwilderde haren stond en een bleek gezicht, door een dunnen jongelingsbaard, rost als bloed bij den eenen en wit als vlas bij den anderen, omkranst, met moeite overschaduwde; hun schoenen gaapten en lieten aan de teenen vrijen doortocht.

Het pad liep voort in het woud en zij vervolgden hunnen weg.

Toen zij nog een tiental minuten waren voortgestapt, zei Jan, die staan bleef:

— Ik zie ginder ver een vuur... Ik zie toch goed...

— Ja, ik zie ook iets branden.

— De Indianen hebben ons op den goeden weg gebracht, daar wonen lieden van hunnen stam, hebben ze gezegd... We gaan menschen vinden en eten.

— Ik hoop het...

— Tijfelt ge er weer aan?

— Als het Indianen zijn is het goed... Maar het kunnen ook Mexicanen zijn, en, als het geen partijgangers van Maximiliaan zijn en ze herkennen onze uniformen, dan slaan ze ons de hersenpan in.

— Het zou beter zijn, antwoordde Jan, dat ze wat voor ons in de pan slagen, dit is waar... Laat ons voorzichtig het vuur naderen, langs het gewas tusschen de boomen... Op handen en voeten...

Zij volgden nog eenige meters het wegeltje en verdwenen dan in het struikgewas.

Op de knieën, bijna met den buik op den grond, zooals zij dat hadden zien doen door de Indianen, kropen zij voort.

Zoo naderden zij eene open plaats van het woud en bleven in het plantsoen verscholen, om toe te kijken en te zien of het wel geraadzaam was te voorschijn te komen.

Bij een knapperend en knetterend vuur zat een man, in een kleed gehuld dat vroeger zeer mooi moest geweest zijn, want het was langs alle kanten met borduurwerk en passementwerk versierd, maar dat alles was dof geworden en het gewaad zelfs had eene verschoten kleur.

Ook moest de man zeer vermagerd zijn sinds het kleed was gemaakt, want, stond hij op om het vuur op te poken of deed hij eene andere beweging, dan bemerkte men dat het kleed over zijn lichaam hing als broek en wambuis rond een vogelverschrikker op een veld.

Wat verwondering baarde, was dat de eigenaar van dat oude plunje een glad geschoren gelaat vertoonde en mooi gekamde haren, zoodat de zorgeloosheid van zijne kleedij erg afstak bij zijn opgeknapt wezen, waar ook de knevel met was opgestreken punten vertoonde.

Een lange degen was op gekruiste stokken boven het vuur bevestigd en droeg een dier of een stuk vleesch, dat een aangenamen geur van gebraad verspreidde en de neusgaten der twee jongens streelde.

Bij poozen draaide de man den degen om, om het aanbranden te beletten.

— Het is geen Indiaan, fluisterde Kobe zijnen makker in het oor.

— Maar het geurt overheerlijk, zei Jan luider dan hij dacht.

De man bij het vuur wierp een onderzoekenden blik op het struikgewas.

— Pas op, fluisterde Kobe.

— Het geurt te lekker, sprak Jan, richtte zich op en trad uit het hout te voorschijn.

De man sprong op en trok eene pistool uit zijn gordel.

— Sta of ik schiet! riep hij in het Spaansch.

— Goed volk, sprak Jan, die al zoo enkele volzinnen Spaansch had geleerd.

Treed nader.

De koene jongen van het Schelleken kwam tot bij den man, die nog altijd zijn wapen op hem gericht hield.

— Wat verlangt ge?

— Eten, antwoordde Jan. Veel eten! En drinken. Veel drinken.

— Als het niets anders is.

— Kobe, riep Jan. Kom maar hier. Ge hebt niets te vreezen.

De Rooie kwam uit het struikgewas te voorschijn.

— Zijn er zoo nog veel? vroeg de man, die weer zijne pistool ophief.

— Wij zijn getwee.

— Dat kan er door... Vier was ook goed... En zes ook al... Ik heb er tegen meer dan zes gevochten!...

Hij streek zijn knevel op en keek de twee jongens van het hoofd tot de voeten aan.

— Soldaten? vroeg hij.

— Ja... geweest...

— Van het keizerlijke leger?

— Inderdaad.

— Leve de keizer!... Ik druk u de hand... Wij zijn vrienden... Noem mij maar amigo... Ik zie al wat er gebeurd is... Verslagen en op den loop gegaan... Dit is mij nog nooit overkomen... Altijd de anderen neergestoken of neergeschoten!... In de wouden verdwaald?.. Arme jongens...

Bij al deze woorden had hij hen met kracht herhaalde malen de hand geschud.

— Maar, gij hebt honger en dorst... Ik noodig u uit met mij te ontbijten...

Hij nam aanstonds een zak, een soort valies, waaruit hij een kom haalde.

— Ik sla altijd mijn kamp op in de nabijheid van een beek of zooiets... Komt maar mede...

De jongens volgden hem naar de andere zijde van de open woudplaats, waar langs laag groeiende planten een waterloop kristalhelder en frisch snel over een grijzen grond voortliep.

Zij dronken op beurt naar hartelust.

Toen zij bij het vuur waren teruggekeerd, haalde de man een half maïsbrood uit den zak en verdeelde het met een dolkmes.

Onze jongens verslonden gretig hun deel.

— Niet zoo haastig!... Er is nog wat!... Ge krijgt ook uw paart van mijn wildgebraad... Ik weet niet hoe het beest heet, het is een soort woudrat, maar fijn vleesch is het, daar ken ik iets van, en smaken zal het dan ook wel...

Hij had een paar dikke, groote bladeren op den grond gelegd, het gebraden diertje van den degen op dezen bladerschotel laten glijden, en zeer behendig, den degen als vork gebruikende, kreeg hij met zijn dolkmes de rat aan stukken.

Er werd gesmuld...

Toen het maal afgeloopen was, gingen ze nog eens naar de beek, om hun dorst te leschen, om dan weer te zitten op het korte, droge gras.

De man had een vreemdsoortig blad uit zijn knapzak gehaald, zeer lang en breed en diep getand, waarmede hij zijn degen begon te schuren.

— Ik heb nooit geweten, zei Jan tot Kobe, waar ze te Antwerpen het schuurpapier vandaan haalden en nooit gedacht dat het in Mexico aan de boomen groeide!

Toen de degen weer blonk, stond de man op, stak zijn wapen in de schee en legde het op het gras.

Hij streek zijn knevel op en zei:

— Deze degen heeft reeds vele buiken en borstkassen doorboord, waarvan de eigenaars naar een beter leven vertrokken... En wie...

Zijn gelaat betrok en hij ging weer zitten bij onze twee jongens.

— Ja, zei hij, met zachte stem, ja, ik heb veel kwaad gedaan in mijn leven... Veel kwaad...

Een paar tranen leekten over zijne wangen.

— Maar, ik heb het gezworen bij de heilige Madona, nooit zal ik dat wapen nog tegen een mensch benuttigen, nooit meer...

Hij streek weer zijn knevel op en vervolgde:

— Tenzij er iemand naar mijn leven dong, tenzij een verwoede bluffer mij in den weg stond, tenzij een dwaas naar mijn liefje durfde op te kijken... Dien dreef ik mijn degen door de ribben, zoo geweldig dat de punt er langs zijn rug zou uitschieten!

De man begon luidop te lachen.

— Wanneer ik iets beloof, dan doe ik het!

Toen werd hij weer neerslachtig.

— Ik heb veel goed bezeten, sprak hij weer stiller... Ik ben dikwijls zeer rijk geweest, maar ik heb steeds alles verspeeld... Daarom heb ik plechtig gezworen nooit nog eene kaart aan te raken.

Zijn oogen glinsterden.

— Tenzij, ging hij voort, nu weer met krachtige stem, ik voor eene goede zaak meer goud wilde bekomen dan ik bezitten zou!... Ik win altijd, als ik niet verlies...

Op schier fluisterenden toon vertrouwde hij Jan en Kobe toe:

— Ik heb veel liefjes gekend en voor hun veel deugnietenstreken uitgestoken, mij gedragen als een ploert, mijn gedachten verraden, den keizer... Maar, hoe stelt het Zijne Majesteit?

— Gevangen, sprak Jan... Gevangen...

En, om het duidelijk te doen zijn! maakte hij met de hand de beweging van iemand die eene deur op slot doet.

De man begreep hem, rees op en sloeg de hand aan het gevest van zijn degen.

— Gevangen! kreet hij... De keizer is gevangen genomen!... Wie is de vermetele, die de hand aan den geheiligden persoon van den keizer heeft durven slaan!... Gevangen!... Wij rukken uit en gaan Zijne Majesteit verlossen!... Waar zit hij?... Waar is hij opgesloten?... Waar?...

— Dat weet ik niet, antwoordde Jan.

— Gij weet het niet!... Dat is niets!... Toch gaan wij hem verlossen...

Hij begon luidop te lachen.

— Ja, heeren, zoo ben ik steeds gereed om het onmogelijke te ondernemen... Maar, zeg mij nu eens, wie zijt gij, hoe heet gij?... Uwe namen?

Jan antwoordde:

— Mijn makker is Rooie Kobe van Loenhout en ik ben Jan van 't Schelleken van Antwerpen... Amberes...

— Als ik dat moest uitspreken, zei de man, dan schoof mijne tong uit en ik verstuikte dat onmisbaare ding tegen mijne tanden... Het doet me plezier dat ge die namen draagt, maar ik zal u kortheidshalve amigo heeten... Ge hoort waarschijnlijk in het land van den keizer thuis?

— Van de keizerin, zei Jan... Amberes...

Dat woord gaf den andere geen licht.. Hij scheen zooveel van aardrijkskunde af te weten als een oorworm van trignometrie...

— Ik ben don Diego, zoo sprak hij, die voor u ook een amigo zal wezen... En als we samen ter bane gaan om den keizer te verlossen, dan is don Diego voor eeuwig op leven en dood met u verbonden... Gaat gij mede op dat avontuur uit?... Den keizer uit de gevangenis halen.

Jan, die den Mexicaan begrepen had, vroeg aan zijnen makker:

— Wat denkt ge er van, Kobe? Voelt gij er lust toe met dezen man op te trekken, om den keizer van Mexico uit de gevangenis te halen?

— Al wat ge wilt, antwoordde de Rooie, als wij onzen buik maar vol hebben en op tijd ergens anders dan in een boom slapen kunnen. Rijk ziet er de vent niet uit...

— Ik heb veel vertrouwen in hem... Hij ziet er een gullen kerel uit...

— Dan zullen we maar met hem medegaan.

— Wij doen mede, zei Jan tot don Diego.

De Mexicaan schudde de beide jongens de hand en zei:

— Vooruit!... Wij gaan inlichtingen halen bij de Indianen... Daar geraken wij ook aan een noenmaal en een tent om er onder te rusten...

Don Diego ging voorop.

Zij hadden reeds ruim een half uur met snellen stap achter malkaar het smalle boschpad gevolgd en don Diego aanhoudend hooren spreken, met luide stem, zonder er veel van te begrijpen, toen de praatzieke man staan bleef, de armen wijd uitstrekte om de twee jongens aan te manen ook stil te blijven.

— Ssst! zei hij...

Zij waren een breeden weg genaderd, die hun wegel dwars doorsneed.

— Ik heb voetstappen gehoord, sprak don Diego.

Hij deed nog een tred vooruit en keek, van achter een boom uit, naar den weg.

Enkele meters verder op deze baan strompelde een nog jonge man voort, wien het gaan belemmerd werd door een zak, die niet groot was maar zeer zwaar scheen te wegen!

— Een Indiaan, mompelde don Diego... Geen gevaar... Zal ons kunnen helpen...

En hij riep luidkeels:

— He, vriend!... He!..

De toegeroepene wendde het hoofd om.

— Zie ik goed! kreet don Diego... Bedrieg mijn oogen mij niet!... Bij de heilige Madona, dat is de jonge Arroz!... Arroz!...

De Indiaan had zijn zakje van den schouder op den grond laten glijden en een pistool uit den gordel gehaald.

Don Diego trad met snellen stap op hem toe.

— Herkent ge mij dan niet?

— Neen, op het eerste zicht zag ik niet wie gij waart. Nu wel, don Diego... Wie zou er zich aan verwachten u hier te zien?...

Don Diego wenkte Jan en Kobe nader te komen.

— Twee mijner eedverbondenen, sprak hij, de twee eerste mannen van de keurbende die den keizer gaat verlossen... De overige partijgangers zullen wij gemakkelijk vinden...

De jonge Indiaan wierp een oogopslag op de twee mannen en keek dan, zonder spreken, don Diego een stond aan.

— Gij zijt van plan den keizer te verlossen?

— Hebt ge daar soms iets tegen in te brengen?

Integendeel, want ik ben met hetzelfde doel op weg.

— De heilige Madona beschermt ons, zei don Diego, de oogen ten hemel gericht... Hulp komt ons reeds te allen kanten toe...

— Kunt gij op die twee rekenen? vroeg Arroz.

— Als op mij zelf. zei don Diego met overtuiging... Het zijn soldaten van het keizerlijke leger, mannen van Oostenrijk, die hun bloed voor den vorst met liefde zullen storten... Ik ken die twee koene kerels!

— Wilt ge met mij dan medegaan?... Ik heb ook een paar mijner landgenooten, die hun leven voor het verlossen van den keizer willen offeren...

— Dan zijn wij reeds met zes, zei don Diego, genoeg om twee vorsten uit de gevangenis te halen!... Gij schijnt niet goed vooruit te kunnen met dit zware zakje... Munitie?... Pistolen?... Kogels?...

— Neen, goud...

De oogen van don Diego fonkelden.

— Goud, kreet hij. Caramba!

— Zeg het wat stiller, maande Arroz hem aan...

De andere keek rond.

— Wie er een hand naar uitsteekt is een man des doods! En hij trok zijn degen half uit de scheede.

— Wij staan hier onzen tijd te verspillen,

deed de kleine Indiaan opmerken, en de weg is nog ver...

— Gij hebt gelijk... Wij zullen u op beurt het zakje helpen dragen... Ik begin er mede...

Hij reikte zijn valies aan Jan over en plaatste met een flinke beweging den zak van den Indiaan op zijn schouder.

Het viertal zette zijn weg voort...

Arroz verhaalde don Diego hoe de keizer gevangen genomen en in een klooster opgesloten was geworden.

Jan gaf zijn vreugde lucht omdat hun ellendig doolen in de wouden een einde had genomen en sprak daarover uitvoerig tot Kobe, die geen woord sprak en met een droef gelaat voortschreed...

— Ge trekt een gezicht, zei Jan, als een lijkbidder bij een zes-uren-lijkje... Gij zijt nooit tevreden?... Wat hebt ge nu weer te kort.

— Ik geloof, zuchtte de Rooie, dat we langs hier naar ons graf stappen!... We zouden beter doen, als we ons vaderland nog wenschen weer te zien, den keizer maar te laten zitten waar hij is... Dat gaat eindigen met eenige blauwe erwten in onzen kop of in onze borst... Ik zal nooit te Loenhout terugkeeren en Trientje weerzien!

— Moed is nooit uw zwak geweest!

— Het is beter bloode Jan dan doode Jan.

— Dat is waar, en daarom zullen ze 't vel van Jan nog zoo gemakkelijk niet te pakken krijgen!...

HOOFDSTUK XI

HET GOUD VAN ARROZ

Toen ze ruim een uur hadden gegaan en op beurt het zakje met goud hadden gedragen, verlieten zij de groote baan en betraden weer een wegel die door een bosch van palmen liep en zoo smal was dat er met moeite één man zich langs de boomen wringen kon die den wegel langs beide kanten als insloten.

Het pad liep dood op eene afsluiting gevormd door zoo dicht naast elkaar opgeschoten palmen, dat ze als een waar gordijn uitmaakten.

De kleine Indiaan liet driemaal een schril geluid hooren, dat goed geleek aan het gillen van een papegaai.

Dadelijk werd het plantsoen aan zijnen voet als weggeschoven en een opening van een vierkanten meter groot lag voor hem.

— Voorzichtig, sprak hij tot de mannen die hem volgden, want de trap is in de aarde gemaakt en ge kunt er gemakkelijk afglijden als ge niet zeer omzichtig den voet op elke trede plaatst.

Een veertigtal trappen moesten zij afstijgen en behouden kwamen zij beneden, waar een lange, enge gang voor hen lag, verlicht door een lantaarn welken een Indiaan droeg, die hen daar opwachtte.

Na een paar honderd meter te zijn voortgeschreden, kwamen zij in eene wijde kamer, die door de natuur in eene rotsmassa uitgehold was geworden en hoog gewelfd lucht en licht langs boven ontving.

In deze grot bevonden zich eene groote tafel, mooi gebeeldhouwd en die uit eene rijke woning herkomstig moest zijn; eenige stoelen van allerhande vorm en maaksel; eene gewone en zeer gehavende keukenkast en een uit rotsstukken gefabriceerde kookstoof, waarin een vuur smeulde en waarop een ketel stond.

Buiten den man met de lantaarn, was er nog een tweede Indiaan, die bij de tafel gezeten, eene pijp rookte.

Hij zag er zeer oud uit, wat vooral aan zijne bewegingen merkbaar was.

Arroz stelde aan de twee roodhuiden don Diego voor en noodigde dezen laatste uit de twee jongens voor te stellen.

Onze Mexicaan zei dat ze twee Oostenrijkers waren, soldaten van het keizerlijke leger, onverschrokken kerels, die een roem bezaten om Indiaansche ooren het vliegende flericijn te bezorgen.

— Jan van 't Schelleken van Antwerpen en Rooie Kobe van Loenhout, sprak eerstgenoemde onder eene diepe buiging.

— Wij komen hier, voegde don Diego er bij, om u te helpen den keizer te verlossen. Wij waren op weg om dat karweitje te gaan aflappen, als wij Arroz hebben ontmoet. Hij weet wat ik durf en wat ik kan.

Naar overoude gewoonte werd het bloed gewisseld en de pijp der vriendschap gerookt, die Rooie Kobe zeeziek maakte, want de jongen was geen liefhebber van de pijp zooals zijn gezel.

Brood, allerlei fruit en melk werd opgediend en daarna een glas wijn geschonken, dat als vuur door de aderen liep.

Toen zij eene sigaret hadden opgestoken, nam Arroz het woord:

— Onze vrienden kennen toch Spaansch? vroeg hij, zich tot de twee jongens wendend.

— Spreken gaat mij al moeilijk, zoo hakkelde Jan het uit, maar ik versta er bijna alles van.

— Wat gij niet vat, zal don Diego u wel duidelijk maken, zei de kleine Indiaan.

Don Diego knikte toestemmend.

— Zeker, sprak hij, alhoewel hij zich afvroeg hoe hij, die ook alleen de Spaansche taal machtig was, het zou aan boord leggen.

— Ik zal u dan, vervolgde Arroz, uitleggen wat wij van plan zijn te doen, om den keizer uit de gevangenis te halen en hem naar de hoofdstad, bij zijn partijgangers te brengen.

Wij doen het niet voor hem, daar wij Indianen weinig van hem verwachten, maar voor de keizerin.

Zij heeft zich het lot der Azteken aangetrokken en al onze hoop is op haar gesteld.

Wanneer zij zal terugkeeren van over den oceaan, waar zij hulp aan de groote vorsten is gaan vragen, moet zij een sterk keizerrijk vinden, om er voor het lot der Indianen te kunnen zorgen.

Gemakkelijk zal onze onderneming niet afloopen, daar zijn wij overtuigd van.

Toen wij slechts met drie besloten deze zware taak op ons te nemen, beseften wij dadelijk dat wij te zwak zouden zijn om er in te gelukken.

— De wil verzet bergen, zei don Diego.

— Een spreekwoord, deed Arroz opmerken, zooals de Indianen er honderden bezitten, en waar het eene al minder met de werkelijkheid strookt dan het andere. Met een sterken wil verzet ge veel, het is waar, doch onder voorwaarde dat er geen sterker wil tégen u optreedt, want dan wordt gij zelf verzet en het spel is uit!

Wij besloten dan de hulp in de roepen van den grooten stam der Azteken, die steeds keizersgezind geweest zijn... Ik behoor tot dezen stam.

Ik reisde naar het kamp van het opperhoofd, om er den priester-toovenaar te gaan spreken en hem te bewegen ons te helpen.

In vollen draf reed ik te paard naar het Westen.

Een ganschen nacht was ik reeds ter baan en ik hoopte den volgenden dag tegen den noen het kamp te bereiken.

Nauwelijks was echter het morgenlicht in de lucht gekomen, of ik zag een troep ruiters op den weg, die op mij afkwamen.

Ik reed door, maar, toen ik op enkele meters afstand van hen gekomen was, klonk mij het bevel toe:

— Stilhouden!

De loop van eenige geweren was op mij gericht.

— Afstijgen.

Ik gehoorzaamde en ging op de ruiters af, mijn rijdier bij de teugels medevoerend.

De mannen waren ingeslijks afgestegen.

Een hunner, die de aanvoerder scheen te zijn, vroeg mij zeer barsch:

— Wie zijt gij?

— Arroz.

— Vanwaar komt gij?

— Uit de hoofdstad.

— Waar gaat gij heen?

— Naar mijn stam.

— Wat gaat gij daar uitrichten?

— Mijn ouders opzoeken, om bij hen te blijven?

— Wat hebt gij in de hoofdstad gedaan?

— Al wat er maar te doen was om aan den kost te komen.

— En waarschijnlijk weinig goeds.

— Hem door den kop schieten? vroeg een der mannen.

De hoofdman dacht een oogenblik na.

Mijn hartje was geen boontje groot, want zooals ge weet zijn de Mexicanen wreed, vooral als zij zich op het oorlogspad bevinden of op roof uitgaan.

Deze ruiters waren ofwel mannen van Juarez, ofwel roovers.

— Zie wat hij meedraagt, zei eindelijk de aanvoerder der bende.

Ik moest een nauwkeurig lijfonderzoek onderstaan, dat zeer wreed op mij werd gedaan, zoodat ik er met een verwrongen arm van af kwam.

Niets werd ontdekt dat voor hen van eenige waarde kon zijn.

Alleen mijn pistool en mijn dolk werden mij ontnomen.

— Ge kunt uwen weg voortzetten, sprak de hoofdman.

Ik wilde te paard stijgen.

Op dit oogenblik ontving ik een schop onder de broek en tuimelde ik voorover op den grond.

De mannen sprongen lachend te paard en reden weg mijn rijdier meevoerend.

Ik mocht mij gelukkig achten er het leven niet bij ingeschoten te hebben en zette met moed te voet mijne reis voort.

Een dag langer, en zonder voedsel schier, duurde het eer ik het kamp kon bereiken.

De mishandelingen en den roof die ik onderweg had ondervonden, hadden mij eens te meer diep doen gevoelen hoe wij Indianen door de Mexicanen als minderwaardige menschen worden beschouwd en ik pleitte dan ook met overtuiging en hartstocht de zaak van den keizer bij den priester van mijnen stam.

De oude man hoorde mij met belangstelling spreken en stelde mij allerlei vragen.

Toen ik was uitgepraat, schudde hij bedenkelijk het hoofd en sprak:

— Beste jongen, ik deel eenigszins uw oordeel en kan wel gelooven dat de keizerin het goed met ons meent, maar ik geloof niet dat zij veel voor ons zal kunnen doen.

— Gij weigert mij de hulp van ons volk?

— Neen, maar ik heb geen besluit daarover te nemen. Ik zou het wel met de keizerin willen beproeven en u daarom de gevraagde hulp bieden om haren gemaal te verlossen. Ik moet de ouderlingen raadplegen en zal den raad heden nog bijeenroepen. Uwe zienswijze zal ik er verdedigen, maar ik geloof niet dat een enkel haar zal deelen.

— Waarom niet?

— Omdat allen, en zij hebben geen ongelijk, wijl de ondervinding hen doet spreken, omdat allen, wilde ik zeggen, de blanken mistrouwen.

Daar was niets tegen in te brengen, ik moest zelf bekennen, gesteund op eene ondervinding, welke nog warm was, dat er in de bleeke gezichten geen vertrouwen door de Indianen kon gesteld worden.

Ik moest de beslissing van den raad der ouderen afwachten, maar ik kon al op voorhand zeggen hoe hun besluit zou luiden.

Het viel uit zooals ik het had voorzien.

De priester kwam mij melden dat de ouderlingen besloten hadden zich het lot van den vreemdeling, die over hun land wilde regeeren, niet aan te trekken, zooals zij geweigerd hadden zich bij Juarez aan te sluiten.

Ik kon onverricht ter zake naar hier terugkeeren.

Tranen rolden over mijne wangen.

De priester had medelijden voor mij over.

— Kan ik u niet helpen wat de medewerking van onzen stam betreft, toch kan ik u wel hulp bieden om uw bedrijf ten gunste van den keizer kans tot gelukken te geven.

Ge ziet van hier hoe mijn gelaat opklaarde en de waterlanders ophielden te vlieten.

— Er wordt beweerd, zei de toovenaar, dat bij de blanken alles met goud te koopen is.

— Dat is zoo.

— Goud is bij hen een sleutel, waarmede gij alles kunt openen.

— Inderdaad.

— Ook de poorten van eene gevangenis?

— Dat zal wel van den te besteden prijs afhangen.

— Gij zoudt dus voor uwe onderneming veel goud kunnen gebruiken?

— Het zal altijd te besteden zijn, vooral om menschen te koopen die ons in den weg staan.

— Welnu, ik zal u goud bezorgen, zooveel goud als ge kunt noodig hebben.

— Is dat waar.

— Ik heb nooit een woord gesproken, mijn zoon, dat met de waarheid overhoop lag, sprak de priester streng.

Ik boog het hoofd.

— Ge zult dus het goud bekomen dat gij noodig hebt, maar op twee voorwaarden, en gij zult mij zweren deze na te komen.

Ik legde den eed af, waarbij ik mij verbond al te zullen doen en al te zullen zwijgen wat de priester van mij verlangde.

— Goed zoo, vervolgde de grijsaard. Ik zal u het middel bezorgen, u den weg wijzen om dat goud te kunnen nemen, maar nooit moogt ge aan iemand mededeelen waar gij het gehaald hebt en nimmer mogen de ouderlingen weten dat ik u de bron heb aangeduid.

Zet nu uwe ooren wagewijd open en prent ieder woord dat ik u zeggen zal diep in uw hoofd, want als ge een enkele aanwijzing vergeet, komt ge nooit tot uw doel.

Ik bezit een sterk geheugen en luisterde gretig naar hetgeen de toovenaar mij leerde kennen.

Toen hij geëindigd had met mij den weg te wijzen om naar de plaats te gaan waar de natuur een vergaarketel van zware pepitas had gemaakt, voegde de priester er aan toe:

— Gij hebt gehoord dat het niet gemakkelijk is om de plaats te vinden, dat er groote hinderpalen op den weg liggen, maar ge zijt jong, het doelwit dat gij wilt bereiken zal u sterken om niet te deinzen en gij zult zwaar met goud beladen uwe makkers terugvinden.

— Kan ik een paard bekomen?

— Niet noodig, want aan den zoom van het woud, niet ver van hier, zoudt gij het dier toch moeten achterlaten. Ik zal u een paar pistolen en een dolk bezorgen. Dat is al wat gij noodig hebt... Slaap nu rustig tot morgen vroeg, eet dan zeer veel, zooveel ge kunt en trek er op los...

Ik volgde dezen wijzen raad en des morgens vroeg, als ik ontwaakte, overdacht ik nog eens terdege al wat de toovenaar mij had gezegd en herhaalde het om zoo te zeggen woord voor woord, ten einde er mij van te overtuigen dat het goed samen hing, dat ik niets had vergeten.

Met groote zelfvoldoening stelde ik vast dat mijn geheugen mij niet in den steek liet.

Ik nam afscheid van den priester en de hoofden van mijnen stam en verliet opgewekt, met een dosis nieuwen moed gesterkt het kamp, op weg naar den vergaarketel van het goud, dat voor onze onderneming en groote hefboom zou zijn, om vele zware hinderpalen uit den weg te ruimen.

Tot aan den zoom van het woud ging alles opperbest.

Ik ontmoette niemand op de baan.

Toen ik echter aan den boord van het woud stond, waar veel lang struikgewas groeide, aan den voet der hooge eiken, vond ik geen pad, en er moest er nochtans een wezen, daar de toovenaar gezegd had dat ik het volgen moest.

Ik liep heen en weer, in en uit het plantsoen, maar alles was op een vijftigtal meter lengte dicht bewassen en verder mocht ik mij van de baan niet verwijderen.

Had ik al iets vergeten?

Ik kon mij niets herinneren dat op dien wegel betrekking had.

Zenuwachtig werd ik en woedend op mij zelf.

Tranen van spijt ontsprongen mijne oogen.

Wat moest ik aanvangen?

Terugkeeren? Neen, ik moest het zelf vinden, want als ik nu, bij het begin van den tocht, reeds niet meer wist wat ik doen moest, hoe zou het overige mijner onderneming dan verloopen?

Weer onderzocht ik nauwkeurig het gewas tegen de baan, ging een eind het woud in, tusschen de boomstammen door, maar ontdekte niet het smalste pad.

En toch was er een!

Ik begon te gelooven dat ik betooverd was geworden, en niet meer in staat was te zien wat er voor mijn oogen lag!

Plotseling werd het klaar in mijn geest en ik besefte dat ik een dubbele muilezel was. Bij wijze van spreken, want een muilezel zou spoediger den weg hebben gevonden!

De wegel lag daar voor mij, maar liep eenige honderden meter langsheen den zoom van het woud, instede van er onmiddellijk in door te dringen. Ik was er herhaalde malen overgestapt om hem te zoeken. Dat was ook te wijten aan jong plantsoen dat op het pad op vele plaatsen was opgeschoten. Maar de oogen van een Indiaan hadden dat toch moeten opmerken.

Zooals ik zegde, eenige honderd meter verder liep het woudpad tusschen de boomen en was ik weldra in het dichte, op sommige plaatsen schier ondoordringbaar weefsel van stammen en klimplanten...

Soms moest ik door middel van mijn dolkmes eenige lianen uit den weg ruimen, wat mij veel moeite en tijd kostte. De toovenaar hadde wel gehandeld mij eene bijl mede te geven. Maar ik geraakte er toch door.

Na ruim een uur te hebben doorgestapt, of beter gezegd te hebben geworsteld tegen de gordijnen van slingerplanten die over den nauwen weg waren gespannen door de natuur, soms er onder, soms er over gekropen te hebben, kwam ik aan het water, dat de priester mij had aangeduid, dat eenige meters breed en zeer diep was...

Ik moest er in schuine richting, naar links op, over zwemmen...

De toovenaar had mij gezegd:

— Opgepast... Kijk daar goed uit uw oogen... Er wonen daar vele krokodillen... Gevaarlijke dieren, die met één hap uw arm medenemen en ook wel verlekkerd zijn op een been...

De zon scheen helder in de azuren lucht, die zich spiegelde in het watervlak, dat geen rimpel vertoonde.

Ik zocht op een aantal meters lengte den oever af, de pistool in de vuist, om de kruipdieren met den vreeselijken muil op een kogel daarin te vergasten, maar bemerkte niets.

Alles was doodstil; niets roerde in het gewas dat den oever bezoomde.

Ik ontkleedde mij, bond mijn plunje en mijn pakje voorraad met mijn wapens op den rug en gleed in het water.

Eenige meters had ik met een flinken armstreek gezwommen, toen ik iets snel zwemmend zag naderen, links, en terzelfder tijd iets rechts, en voor mij, en achter mij.

Ik was omringd door krokodillen, die wellicht onder water op den loer hadden gelegen, aan de beide oevers, en thans langs alle kanten hun prooi naderden.

Eenige happen en er zou van Arroz niets meer overblijven.

Ik verloor mijne tegenwoordigheid van geest niet en duikelde.

Zoolang ik kon zwom ik onder water.

Toen ik dan terug boven kwam, waren de leelijke dieren in mijne onmiddellijke nabijheid.

Er waren er nog meer en ik was ingesloten.

Ik wist dat de krokodillen ook konden duikelen en het verwonderde mij, later natuurlijk, want op dat oogenblik dacht ik er niet aan, dat zij mij niet onder water hadden beetgepakt.

Op ditzelfde oogenblik weerklonk een schot uit een geweer en als bij tooverslag waren de dieren verdwenen.

Ik bevond mij dicht bij den oever en bemerkte er een Indiaan, die opnieuw aanlegde en nogmaals een schot op de vluchtende krokodillen loste.

Spoedig was ik op het droge.

— Gij hebt mij het leven gered, sprak ik tot mijn stamgenoot. Ik dank u uit gansch mijn hart, dat zonder u wellicht reeds in een krokodillenmaag zou zitten.

— Ja, zei de man, ik kwam op 't gepaste uur... Ik had u niet gezien, maar de manier waarop de vuige dieren zwommen, deed mij vermoeden dat ze buit in 't oog hadden... Ik dacht niet dat het een mensch was. Maar zelfs een dier gunde ik hun niet. Waarom wildet gij over het water? Waar moet gij heen?

— Ik wandel in het woud en ik zwem in dat water voor mijn plezier.

— Zoo... Als ik dan in uw vel stak, zou ik eene zwemplaats uitkiezen welke minder gevaar oplevert... Er zijn hier veilige waters genoeg in den omtrek Zijt gij hier niet bekend? Vanwaar komt gij?

— Uit het kamp van mijn stam.

— Welk kamp?

— Der Movaroes...

De man keek mij lang en doordringend aan.

— Ik ben een Movaroe en ik ken u niet!

— Ik ben slechts eergister uit Mexico gekomen en daarom hebt gij mij nog niet gezien.

— Mogelijk, want ik ben vier dagen geleden uit het kamp vertrokken? Gaat gij met mij naar huis?

— Naar het kamp?

— Natuurlijk... Het ligt op de baan, die ge langs hier moet betreden, langs den moeilijken weg die gij wellicht heb bewandeld... Ik ken er trouwens geen ander... Men moet hem u gewezen hebben...

— Inderdaad...

De Indiaan had de richting van de baan met de hand aangeduid en zoo vernam ik dat ik weer op den oever stond dien ik al zwemmend had verlaten.

Ik had in het water gedraaid en nog eens gedraaid en op die wijze was ik terug aan land gekomen bijna op de plaats die ik verlaten had.

— Gaat ge mede? vroeg mijn stamgenoot.

Wat moest ik hem antwoorden.

Ik aarzelde een oogenblik.

Medegaan beteekende veel tijd verliezen. Weigeren hem te vergezellen, zou zijn argwaan opwekken.

— Neen, zei ik eindelijk, het is nog zoo vroeg en ik wensch wat te rusten in het bosch.

— Mij goed... Zult ge den weg vinden, om terug te keeren.

— Toch wel.

— Wij zullen dan in het kamp nader kennis maken.

— Zeker, want ik ben steeds uw schuldenaar wat mijn leven betreft.

De man verwijderde zich en verdween tusschen de boomen.

Ik ging in het woud liggen denken.

Ik moet bekennen dat ik geen raad wist en mijn moed gezonken was.

Soms dacht ik er aan op te springen en mijn stamgenoot na te ijlen, om met hem naar het kamp terug te keeren en daarna naar hier te vertrekken zonder goud.

Maar dan kwam het doel dat wij willen bereiken in al zijn adel weer voor mijn geest en weerhield mij gevolg te geven aan mijn voornemen.

Hoelang ik in het woud, tusschen opgeven en doordrijven, heb vertoefd, dat weet ik niet, maar een geruimen tijd moet ik er toch verbleven hebben.

Eindelijk nam ik een vast besluit en zwoer er niet meer op terug te komen.

Ik rees op en ging weer naar den oever van den waterplas, dien ik moest oversteken om tot mijn doel te geraken.

Eenigen tijd zocht ik overal met de hoop hout te ontdekken en lichte boomstammen ten einde een vlot zoo goed en zoo kwaad als 't gaan zou zonder het geringste gereedschap samen te stellen, maar niets was er in dien aard te ontdekken.

Waarom toch, herhaalde ik, heeft de toovenaar mij geene bijl medegeven.

Nu eerst kwam de gedachte in mij op dat hij mij zoo hulpeloos had doorgezonden, om mij te ontmoedigen op de baan en mij tot den terugtocht en het afzien van mijn voornemen te dwingen.

Maar ik had gezworen dat ik het zou doorzetten en ik moest dus den plas over.

Op het blauwe, effen watervlak was geen spoor van eenig dier te bespeuren.

Waren de krokodillen, door het geweervuur, dat ze misschien voor de eerste maal hadden gehoord, op de vlucht gegaan, om daar niet meer weder te keeren?

Ik lostte een paar pistoolschoten.

Niets bewoog.

Op goed valle het uit.

In de schoonste bewoordingen die ik kon bijeen brengen deed ik een beroep op de goedhartigheid en de hulp van onzen grooten Zonnegod.

In een omzien was ik opnieuw ontkleed, was mijn bezit in een pakje op mijn rug gebonden en wilde ik weer in het water springen.

Op dat oogenblik werden twee armen om mijne borst geslagen en werd ik teruggetrokken met eene groote kracht.

Ik wendde woedend en verschrikt tevens het hoofd om.

Het was de Indiaan, die mij de eerste maal het leven had gered.

— Ik heb het gedacht, zoo sprak hij, dat gij in uw jeugdigen overmoed de kans weer zoudt wagen en daarom ben ik in den omtrek gebleven. Jonge menschen zijn onbewust en een zelfmoord schrikt hen niet af. Want hier het water oversteken staat toch gelijk met eene zelfmoord!

Uw oog is niet geoefend als het mijne, want dan zou het ginder ver, onder de waterplanten, de muilen der krokodillen zien, die u opmerken om een goed middagmaal aan hunne maag te bezorgen.

Het is alsof zij ook wisten dat gij eene tweede maal onder hunne tanden zoudt willen komen!

Hij legde aan, mikte een oogenblik en schoot.

Aan de overzijde sprong iets de hoogte in en viel weer in het water. Het was de getroffen krokodil.

Ik zag er een aantal duikelen en een heel eind verder boven water komen.

— Wat zegt ge er van? vroeg de Indiaan.

Ik had zijne hand gegrepen, ze innig in de mijne gedrukt en antwoordde:

— Gij hebt mij eene tweede maal het leven gered.

— Dat is zoo, maar dat was mijn plicht als oud en ondervindingrijk mensch.

Hij staarde mij een wijl in de oogen.

— Zoudt gij volstrekt willen weten hoe het er uit ziet aan den overkant?

Ik aarzelde een oogenblik.

Was dat eene strikvraag, die mij in het nauw zou kunnen brengen.

Ik keek den man in het gelaat, dat geen list verried, alleen van goedheid getuigde.

En ik waagde alles.

— Ja, antwoordde ik, het is mijn vurig verlangen op den anderen oever te komen...

— Waarom?

— Omdat ik mij dat nu eenmaal in het hoofd heb gestoken... Dat is de eenige reden.

Mijn stamgenoot schudde het hoofd.

— Jeugd!... Jeugd!... Wat zijt gij dom, maar wat zijt gij te bewonderen!...

Hij dacht een oogenblik na.

— Ik zou het niet mogen doen, zoo zei hij stil en keek in alle richtingen, als was hij bevreesd dat men zijne woorden zou kunnen hooren... Ik zal het u toch bekend maken...

— Wat?

— Het middel om levend over dezen plas te geraken.

De vreugde schitterde in mijn oogen en ik kon een juichkreet niet weerhouden.

— Het is alsof uw levensheil er mede gemoeid is. En hierover is niets meer te zien dan hier. Maar, gij hebt het in uw hoofd gestoken en doordrijven zult gij het. Is het niet vandaag, dan is het morgen dat gij uw lichaam aan de krokodillen ten buit zoudt dragen!... Kom met mij mede...

Wij liepen langs den oever, juist tweehonderd en zeven-en-zestig stappen deden wij. Ik telde ze zorgvuldig om ze aan de overzijde

terug te geven, ten einde mijne richting niet te verliezen...

— Gij ziet hier dezen smallen, langen stam, sprak mijn rasgenoot... met eene kruin van enkele bladeren... Kruip er tegen op... Dat kunt ge wel.

— Ik zal het beproeven en ik denk wel de kruin te zullen kunnen bereiken.

— Als ge er uwe beenen kunt slingeren tusschen de takken, tot ge er een vasten steun hebt voor gansch uw lichaam, tracht dan den boom al schuddend te bewegen, naar de andere boomen op en een hunner takken te grijpen. Gij zult herhaaldelijk opnieuw moeten beginnen, maar ik weet bij ondervinding dat het gaan zal...

Eens dat ge u dan hebt vastgeklampt houdt gij met al uwe krachten de boomkruin waar gij in zit nog nader naar den tak dien gij vast hebt.

Wanneer het niet meer dichter kan laat ge den tak los.

Op dien stond draait gij zooveel het maar immers kan uw lichaam naar de andere zijde.

De kruin wordt over het water gewipt...

Ge ziet den boom die over den plas gegroeid is, half er in hangt en zijne takken langs alle kanten verspreidt...

De kruin waarin gij zit komt zeer dicht nabij de takken, maar slechts een oogwenk buigt hij zich in deze richting en wipt weer terug naar de andere zijde...

Gij moet in den anderen boom uwe beide handen klampen en terzelfdertijd uwe beenen loswerpen.

Hebt ge mij begrepen?

— Ik wil het dadelijk beproeven.

Mij langs de stam naar omhoog werken, was hoegenaamd niet moeilijk en ik zat in de kruin.

Nu moest ik den boom schudden, doen waggelen en hem naar den kant van het bosch doen buigen, om er mij aan takken vast te klampen...

Ik gelukte er in na eenige vruchtelooze pogingen en trok mijn lichaam er dicht tegen aan.

Toen liet ik los en de kruin vloog met een schok naar den anderen kant en over den plas.

Hoe ik het deed, weet ik niet, maar op hetzelfde oogenblik zat ik tusschen de takken van den over het water groeienden boom, met eenige schrammen op de handen en met eene knie die mij erg pijn deed.

De man aan de overzijde juichtte mij toe.

— Een mooie sprong! riep hij mij toe... Als ge terug wilt keeren, stap dan nog eenige honderd meters weder langs den oever... Gij zult daar weer zulk een boom aantreffen en hetzelfde middel moeten aanwenden om over de plas te geraken... Gij hebt uw wensch... Goeden dag en wel terug in het kamp.

— Ik dank u en wel thuis!

Ik was uit den boom geraakt, op het gras gaan zitten en oogde den Indiaan na, die in het bosch verdween.

Niet onmiddellijk wilde ik voortstappen, en wel om twee gegronde redens: om den man geen argwaan te geven en om mijne knie wat te laten rusten, daar zij mij nog veel pijn deed lijden.

Weer dacht ik aan den toovenaar, die mij wel een weg had aangewezen, maar mij niet van de gevaren had gesproken die ik er zou vinden.

Had hij daarbij een doel gehad? Ik kon niet inzien hetwelk, want het zou toch veel eenvoudiger geweest zijn niet van het goud te spreken!

Was hij een tegenstrever van den keizer, wilde hij het bevrijdingsplan verijdelen en zond hij mij daarom eene baan op, waar veel hinderpalen waren, ik veel tijd zou verliezen en aan het einde niets zou vinden?

Onze toovenaars zijn listig en trachten meestal langs omwegen, om niemand te krenken, hun doel te bereiken.

Na eenigen tijd gerust te hebben en eenig voedsel genuttigd, kwam de moed toch weer terug en ik besloot kost wat kost voort te gaan.

Hinkend en pinkend deed ik het getal stappen dat ik aan de overzijde had geteld en ik vond zonder moeite het pad dat door het woud slingerde...

Ik moest weer op sommige plaatsen tegen het dichte klein gewas en de slingerplanten worstelen, om mij een doortocht te banen...

Eindelijk liep het woud uit in een uitgestrekt bosch van palmen, die zeer dicht bij elkaar groeiden en waartusschen een soort hooge varens, waar zeer breede en sterke bladeren het doorgaan belemmerden.

De wegel werd zoo smal dat het bijna niet meer mogelijk was hen te betreden en ik mijn lichaam soms schuin moest plaatsen om het er te kunnen doorwringen.

Ik hoorde plots een geritsel in het gewas achter mij.

Met gespitste ooren bleef ik staan.

Ik vernam niet het minste gerucht meer.

Daar vernam ik opnieuw een geritsel, doch deze maal vóór mij.

Ik bleef weer staan, de pistool met overgetrokken haan, gereed om te schieten.

Niets meer...

Ik ging weer verder, toen ik een gekraak van takken achter mij hoorde.

Er was geen twijfel meer mogelijk, een mensch of een dier achtervolgde mij.

Toen ik omkeek zag ik tusschen de bladeren den muil van een dier te voorschijn komen.

Het was de kop van een jaguar, waarin een paar groenachtige, glinsterende oogen mij begluurden.

Schieten ?

Als ik miste, dan zou ik op hetzelfde oogenblik onder zijne klauwen liggen.

Ik sprong naar een stam van een palm en kroop er snel tegen op, zoodat ik in een oogslag de kruin bereikte.

De jaguar had zijn sprong gedaan en deed den lichten palmstam kraken.

Het dier werkte zich omhoog tegen den boom, bleef op de achterste pooten staan, stak de voorste omhoog en plantte zijne nagels in het hout.

Tusschen deze klauwen en mij was geen meter afstand.

Ik had de pistool weer uit den gordel getrokken daar de gelegenheid om het dier in den kop te treffen allerschoonst was.

De jaguar opende den muil en liet een lang gerekt gehuil hooren.

Ik hield mij, de beenen vastgeklemd in de palmkruin, met het bovenlijf wat naar beneden, zoodat mijn arm den kop van het beest op korten afstand naderde en vuurde in den muil van het dier een schot af.

De jaguar zonk op den grond...

Ik had echter te veel op den steun mijner beenen gerekend en niet aan mijne verzeerde knie gedacht.

Op het oogenblik dat ik mijn lichaam liet zakken en het schot loste, werd ik een vlijmende steek in mijn been gewaar en ik gleed naar beneden, tegen den stam af, boven op het wilde beest...

Ik geloof dat ik van verlammenden angst en ook wel van de schrijnende pijn het bewustzijn verloor...

Toen ik weer tot bezinning kwam, lag ik nog steeds op den jaguar uitgestrekt, als op een zacht bed, dat den val gebroken had en alleen mijn knie deed mij lijden.

Gelukkig voor mij was het dier op den slag gedood geworden...

De avond begon te vallen en ik besloot den nacht in een boom door te brengen, waartoe ik een dikstammigen, hoogen palm uitkoos.

Ik deed zulks vooral, omdat het niet onwaarschijnlijk was dat de jaguar niet alleen in het bosch leefde en ik misschien het bezoek van een zijner gezellen of gezellinnen zou krijgen...

Ik sliep bijna niet, des te meer dat de palmkruin geen goede rustplaats aanbood en er veel kans bestond in den slaap, bij de geringste beweging, naar beneden te storten.

Als ik een oog dicht deed, werd ik opgeschrikt door het een of ander beest, dat op nachtelijken tocht aangelokt door den geur van den dooden jaguar, eens onder mijn boom kwam zien of er niets voor zijn maal te verhapzakken viel.

Toen de dag in de lucht kwam was ik half geradbraakt en besloot naar beneden te komen, om eene plek op te zoeken waar ik mijne ledematen zou kunnen uitstrekken en eindelijk wat echte rust te smaken.

Goed dat ik mij niet uit den boom liet glijden zonder eerst eens naar den grond te kijken.

Het lijk van den jaguar was bedekt met groote mieren en langs beide kanten op den wegel en uit het gewas kwamen nog talrijke scharen van deze insecten aanrukken.

Het zou niet geraadzaam geweest zijn tusschen deze alles verslindende diertjes terecht te komen, die mij zouden aangevallen hebben, ter dood gebracht en niets overgelaten dan mijne goed gekuischte beenderen.

Wat nu gedaan ?

Het was alsof een booze geest gezworen had mijn pad te bezaaien met niet te voorziene en niet te voorkomen hindernissen.

Moest ik in deze palmkruin blijven hangen tot de jaguar zou afgepeuzeld zijn ?

En zouden de mieren mij niet gewaar worden en mij in den boom komen bezoeken ?

Het was een hachelijke toestand.

Lang duurde het misschien niet, maar voor mij was elke minuut een uur...

Plotseling verdwenen de diertjes als bij tooverslag en uit de hooge bladeren kwam knorrend een miereneter te voorschijn, die weer langs de andere zijde van het wegeltje verdween.